

NWEA reactie Consultatie Wijziging van het Besluit schadevergoeding net op zee

8 december 2023

Schadevergoeding baseren op de werkelijk geleden schade wenselijk voor nieuwe vergunningen

Voor nieuwe vergunningen die ná inwerkingtreding van de wijziging van het Besluit schadevergoeding net op zee worden afgegeven is NWEA het eens dat een schadevergoeding bij het (gedeeltelijk) niet beschikbaar zijn van het net op zee voor transport van de geproduceerde elektriciteit niet hoger hoeft zijn dan de werkelijk gederfde inkomsten (Nota van toelichting I.1). Ook begrijpt NWEA dat het SDEK-correctiebedrag geen goede weergave is van deze gederfde inkomsten omdat in dit correctiebedrag de periodes van negatieve prijzen niet worden meegenomen (van Brussel) en het daarmee dus geen jaargemiddelde weergave is van de marktprijs voor elektriciteit. Het *hoge prijsscenario* uit de KEV van het jaar *van het publiceren van de regeling voor de vergunningsverleningsprocedure van het windpark op zee*, waarmee in de voorgestelde aanpassing van het besluit gerekend moet worden, (NvT I.3) is dat echter ook niet. Deze scenario's variëren sterk per uitgebrachte KEV en de marktinformatie die daarvoor gebruikt wordt geldt alleen voor de eerste 5 jaar, de jaren daarna zijn in de KEV gebaseerd op de op het moment van berekenen vastgestelde tot voorgenomen beleid van jaar 6 tot jaar 15. Deze scenario's zijn niet opgesteld om een maat te zijn van "daadwerkelijke inkomsten". Om zo'n prijsscenario te gebruiken voor de vergunningsperiode (35 tot 40 jaar) is daarmee arbitrair en kan van tender tot tender sterk wisselen, terwijl de gederfde inkomsten bij geen transport per park vergelijkbaar zullen zijn. Deze voorgestelde aanpassing leidt dus tot ongelijke behandeling van verschillende operators. Daarom acht NWEA het beter om de schadevergoeding te baseren op de werkelijk gederfde inkomsten en geleden schade, zoals bijvoorbeeld gebruikelijk is bij de niet marktgebaseerde redispatch ([art 13 lid 7, sub b](#), vergoeding op basis van uurprijzen). Het risico voor de producent zit namelijk in het niet kunnen nakomen van leveringsverplichtingen niet-beschikbaarheid van het net op zee, daardoor moeten alternatieve bronnen (eigen productie of inkopen op markt) worden aangesproken.

Regels niet veranderen voor bestaande parken en reeds vergunde projecten

Het veranderen van de regels voor bestaande parken en reeds vergunde projecten (NvT I.3: *"..om vastgesteld te worden voor windparken waarvoor voor de inwerkingtreding van dit besluit een vergunning is aangevraagd of verleend."*) is in strijd met het beginsel van rechtszekerheid meer in het bijzonder het uitgangspunt dat verkregen rechten moeten worden eerbiedigd. Een vergunninghouder heeft zijn bieding in de tender mede gebaseerd op een verwachting t.a.v. te ontvangen schadevergoeding bij niet beschikbaarheid van het net. NWEA verwijst voor nadere uitleg hierover naar de [zienswijze van het Offshore Wind Operators Platform van NWEA \(OWOP\)](#).

Onevenwichtige nota van toelichting en verdeling van risico's

De achttien vergoedingsvrije onderhoudsdagen voor HVDC samen met 38 dagen voor eenmalig groot onderhoud (NvT I.2) betekent over de gehele looptijd van de vergunning maximaal twee volledige jaren niet-vergoede stilstand. Dat is een extreem grote kostenpost. Het zou de nota van toelichting evenwichtiger maken, als dat ook genoemd wordt. Ook het feit dat er in de regeling slechts een beperkte prikkel zit voor TenneT om dit onderhoud waar mogelijk efficiënter te doen. Evenwichtiger beleid is ook op dit vlak wenselijk. Een systeem dat TenneT prikkelt om een hogere beschikbaarheid voor het 2GW systeem te bewerkstelligen dan historische beschikbaarheid zou moeten worden nagestreefd en dat betekent dus praktisch dat er een hogere beschikbaarheid moet worden gegarandeerd dan de ~95% die nu wordt voorgesteld. Het zou dan ook logischer zijn als dit ten minste aansluit op de energie gebaseerde beschikbaarheid die de analyses van TenneT laten zien: 96,2%. Ook moet worden nagedacht om een extra prikkel bij TenneT neer te leggen door bijvoorbeeld TenneT een hogere beschikbaarheid te laten garanderen of TenneT incentives te geven bij hogere beschikbaarheid, bijvoorbeeld d.m.v. incentive based regulation zoals de bonus-malus prikkelstructuur voor de NorNed-kabel, zie [3654 101783-2-76 BesluitAanvraagTenneT.pdf](#) (acm.nl) of [besluit-malus-tennet-voor-beschikbaarheid-norned-kabel-2022.pdf](#) (acm.nl). TenneT zou dan een bonus kunnen verdienen bij beschikbaarheid boven 96,2% (ovk. de voorziene energiebeschikbaarheid) om de prikkel voor maximale beschikbaarheid te versterken. De "malus" voor TenneT bestaat nu uit de max. EUR 10 mln die voor eigen rekening van TenneT komt (dus niet kan worden opgevoerd als onderdeel van de nettarieven) bij lagere beschikbaarheid dan de 96,2% als er sprake is van grove nalatigheid. Nadeel hiervan is dat deze "malus" van EUR 10 mln. uit de totstandkoming van het net op zee uit de eerste fase met 700 MW AC-verbindingen komt en geen reflectie is voor de risico's voor de 2 GW systemen. Deze malus zou dus versterkt moeten worden, wellicht i.k.v de Energiewet. In [de uitspraak van het Europese hof](#) onderstreept de rechter het belang van onafhankelijk regulerende instanties, omdat de toezichthouder de voorwaarden bepaalt waartegen partijen op het net aangesloten worden.

NWEA betreurt het dat de sector niet eerder in het proces is betrokken zodat we samen met EZK, TenneT, de sector en de ACM hebben kunnen overleggen wat de beste oplossing is om tot een redelijke vergoeding te komen voor geleden schade bij (gedeeltelijke) niet beschikbaarheid van het net op zee, zoals wel en met succes gebeurt bij nieuwe ontwikkelingen voor het net op land.